

Sygn. akt I ACa 849/15

I ACz 1095/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Dorota Ochalska - Gola (spr.)

Sędziowie SA Wiesława Kuberska

del. SSO Ryszard Badio Protokolant stażysta L. M.

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W. (1) i J. W. (2)**

przeciwko **Gminie Ł., A. R. (1) Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, "2K" A. K.,**

D. (...) spółce jawnej z siedzibą w Ł.,

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 marca 2015 r. sygn. akt I C 1897/13

oraz zażalenia pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

na postanowienie zawarte w punkcie 4 tego wyroku

1. **oddala apelację powodów;**

2. **odrzuca zażalenie pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ;**

3. **zasądza solidarnie od J. W. (1) i J. W. (2) na rzecz "2K"**

A. K., D. K. spółki jawnej z siedzibą w Ł. oraz A. a R. a Komornik a Sądowe go przy S. ie Rejonowym dla Ł. w Ł. kwoty po 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 849/15

I ACz 1095/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 listopada 2013 r. J. W. (1) i J. W. (2) wnieśli o zasądzenie solidarnie od Skarbu Państwa reprezentowanego przez: Prezesa Rady Ministrów, Ministra Infrastruktury i (...), Ministra Skarbu Państwa, Prezesa Prokuraturii Generalnej, Wojewodę (...) i Prezydenta Miasta Ł., a także od Gminy Ł., Prezydenta Miasta Ł., A. R. (2) i (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł. kwoty 804.891.907 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia

powództwa do dnia zapłaty - tytułem odszkodowania. Jako podstawę prawną roszczenia wskazywali art. 417 § 1 k.c., art. 422 i art. 441 § 1 k.c. w związku z art. 77 ust. 1, art. 30, 32,38,40,45 ust. 1, 47 i art. 64 Konstytucji RP w związku z art. 2, art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14, art. 1 Protokołu nr 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 35 ust. 2 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Pozwani nie uznali powództwa i wnosili o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi I Wydział Cywilny odrzucił pozew w stosunku do Skarbu Państwa – Prezesa Rady Ministrów, Ministra Infrastruktury i (...), Ministra Skarbu Państwa, Prezesa Prokuraturii Generalnej, Wojewodę (...) i Prezydenta Miasta Ł. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz w stosunku do Prezydenta Miasta Ł. pozwanego samodzielnie jako organ podatkowy – na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił zażalenie powodów na powyższe postanowienie.

W dalszym toku postępowania Sąd pierwszej instancji procedował wyłącznie z udziałem pozwanych: Gminy Ł., A. R. (1) i „2K” Spółki jawnej A. (...), D. K. z siedzibą w Ł..

W piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2015 r. powodowie wnieśli o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanych Skarbu Państwa - Prezesa Rady Ministrów, Ministra Infrastruktury i (...), Ministra Skarbu Państwa, Ministra Administracji i Cyfryzacji, Prezesa Prokuraturii Generalnej, Wojewodę (...) i Prezydenta Miasta Ł. , a także Spółdzielni Pracy (...). Argumentowali, że jedynie łączne rozpoznanie sprawy przeciwko wszystkim pozwany umożliwia jej należyte wyjaśnienie.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił wniosek powodów o dopozwanie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi I Wydział Cywilny, w sprawie z powództwa J. W. (1) i J. W. (2) przeciwko Gminie Ł., A. R. (1), „2K” A. K., D. (...) spółce jawnej z siedzibą w Ł. o zapłatę, oddalił powództwo, zasądził solidarnie od J. W. (1) i J. W. (2) na rzecz „2K” A. K., D. (...) spółki jawnej z siedzibą w Ł. kwotę 7.217 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, zasądził solidarnie od J. W. (1) i J. W. (2) na rzecz A. R. (1) kwotę 7.217 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nie obciążył powodów kosztami procesu w pozostałej części.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie następujących ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje i przyjmuje za własne:

Aktem notarialnym z dnia 2 września 1991 r. Spółdzielnia (...) sprzedała powodowi prawa i roszczenia z tytułu wzniesienia obiektu inwestycyjnego Zakład Produkcji (...) w Ł., położonego w Ł. przy ul. (...). Powód przed sporządzeniem aktu notarialnego zapłacił Spółdzielni kwotę 50.000 zł tytułem zaliczki, zobowiązując się do zapłacenia pozostałej kwoty w wysokości 170.000 zł do dnia 30 września 1991 r., poddając się egzekucji z aktu w przypadku nie wywiązania się z obowiązku uiszczenia pozostałej kwoty. Powód nie wykonał zobowiązania, gdyż Spółdzielnia odmówiła opuszczenia nieruchomości, co spowodowało nadanie aktowi notarialnemu z dnia 2 września 1991 r. klauzuli wykonalności, a w konsekwencji wszczęcie postępowania egzekucyjnego na wniosek Spółdzielni.

Od dnia 2 września 1991 r. powodowie czynili na przedmiotowej nieruchomości własne nakłady, a jednocześnie wystąpili do (...) im. A. (...) o sprzedaż tytułu prawnego do gruntu, aby uregulować stan prawny nieruchomości. Likwidator (...) im. A. (...) wystąpił do Wojewody (...) o wydanie decyzji stwierdzającej nabycie przez (...) im. A. (...) prawa użytkowania wieczystego. Decyzją z dnia 26 marca 1992 r. nr GP/G.III- (...), Wojewoda (...) działając na podstawie art. 2 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. nr 79, poz. 464 ze zm.) stwierdził nabycie przez (...) im. A. (...) prawa użytkowania wieczystego działek gruntu wymienionych w decyzji oraz nieodpłatne nabycie własności budynku wzniesionego przez (...), ustalając użytkowanie na okres 99 lat. W uzasadnieniu decyzji organ wojewódzki stwierdził, że (...) im. A. (...) sprawowały zarząd przedmiotowym gruntem na podstawie decyzji nr (...) z dnia 30 listopada 1976 r. jako następcy

prawny (...). W dniu 23 grudnia 1993 r. doszło do zawarcia aktu notarialnego, którym (...) im. A. (...) sprzedały powodom prawo użytkowania wieczystego.

Przedmiotową nieruchomością zajmowała Spółdzielnia (...) od 1991 r. do 2000 r. Powodowie wystąpili z powództwem o eksmisję Spółdzielni (...). Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 23 stycznia 2003 r. wydanym w sprawie II CKN 1155/00 oddalił skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi oddalającego apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi oddalającego powództwo powodów o eksmisję Spółdzielni oraz naprawienie wyrządzonej szkody. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wyraził pogląd o bezwzględnej nieważności aktu notarialnego z dnia 23 stycznia 1993 r. z tego względu, iż w jego treści brak jest stwierdzenia o przeniesieniu na powodów odrębnej od gruntu własności budynków.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi Wydział Ksiąg Wieczystych w dniu 11 kwietnia 2012 r. dokonał wpisu na rzecz powodów odrębnej od gruntu własności budynku magazynu na skutek wniosku złożonego w dniu 17 lutego 2012r.

Powództwo Skarbu Państwa -Prezydenta Miasta Ł. przeciwko J. W. (2) i J. W. (3) o uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym zostało prawomocnie oddalone w sprawie sygn. akt II C 903/ 11 wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 18 grudnia 2012 r.

Komornik sądowy A. R. (1) prowadzi postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzycieli: Zakłady Produkcji (...) Spółdzielni Pracy w likwidacji z siedzibą w Ł. (Km 1202/07), Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Ł. (Km 1044/13, Km 1043/13) i Prezesa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Km 1417/11).

W dniu 22 października 2013 roku w budynku Sadu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi odbyła się licytacja użytkowania wieczystego wraz z prawem własności budynku - nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Po wywołaniu licytacji i ustaniu postąpień Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi A. R. (1) zamknął przetarg i oznajmił, że najwyższą cenę 579. 750 zł zaoferowali wspólnicy A. K. (2) i D. K. reprezentujący spółkę (...) A. K., D. (...) spółka jawna z siedzibą w Ł..

Z treści księgi wieczystej nr (...) wynikało, że prawo użytkowania wieczystego i własności budynku stanowiącego odrębną nieruchomością przysługują w 9/10 J. W. (2), zaś w 1/10 J. i J. W. (1) na prawach wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej.

Postanowieniem z dnia 24 października 2013r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt II 1 Co 5659/13 udzielił przybicia użytkowania wieczystego wraz z prawem własności budynku - nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) w wyniku pierwszego terminu licytacji z dnia 22 października 2013r. na rzecz „2K” A.K., D. (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. za kwotę 579.750 zł.

Postanowieniem z dnia 19 maja 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt II 1 Co 5659/13 przysądził na rzecz „2K” A. K., D. (...) Spółka Jawna z siedzibą w Ł. prawo użytkowania wieczystego wraz z prawem własności budynku - nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) w wyniku pierwszego terminu licytacji z dnia 22 października 2013r. za kwotę 579.750 złotych uiszczoną w całości gotówką.

Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 15 października 2014r. w sprawie sygn. akt. III Cz 1621/14 oddalił zażalenie dłużników J. W. (2) i J. W. (1) od postanowienia o przysądzeniu z dnia 19 maja 2014r.

W uzasadnieniu wskazano, że z uwagi na niedopuszczalność badania przez organ egzekucyjny zasadności i wymagalności obowiązku stwierdzonego tytułem wykonawczym dłużnicy nie mogą w postępowaniu egzekucyjnym skutecznie podnosić zarzutów dotyczących istnienia tego obowiązku. Natomiast w realiach tej sprawy Komornik

Sądowy prowadzi postępowanie egzekucyjne w oparciu o tytuł wykonawczy i zgodnie z wnioskiem. Sąd Okręgowy odnosząc się do argumentacji dłużników J. W. (2) i J. W. (1) opartej na założeniu, że przedmiotowa nieruchomości jest z mocy prawa własnością Gminy M. Ł. od dnia 27 maja 1990 r. wskazał, że w postępowaniu egzekucyjnym organ egzekucyjny i sąd nadzorujący postępowanie egzekucyjne nie są uprawnieni do badania, czy stan prawny ujawniony w księdze wieczystej jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym, a do czasu zarówno przybicia jak i przysądzenia własności domniemanie wynikające z art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece nie zostało wzruszone. Zdaniem Sądu Okręgowego, domniemania tego nie obala pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2003r. w sprawie sygn.akt II CKN 1155/00.

W sprawie o sygn. akt I ACa 427/07, toczącej się z powództwa po poprzedniczki prawnej - D. W. i powodów przeciwko Skarbowi Państwa- Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Infrastruktury, Ministrowi Skarbu Państwa, Wojewodzie (...) i Prezydentowi Miasta Ł. o odszkodowanie, Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 grudnia 2007 r. wskazał, iż co prawda umowa z dnia 23 grudnia 1993 r. nie przeniosła na powodów prawa, ani własności budynków jednakże, po tej czynności doszło do kolejnych aktów rozporządzających przez powodów: na rzecz osoby trzeciej - umową z dnia 14 lutego 1994 r. oraz prawomocnym postanowieniem z 6 marca 1995 r. Sądu Rejonowego w Łodzi (IV Ns 1 165/95) o zniesieniu współwłasności, których skuteczności, w zakresie przeniesienia wieczystego użytkowania gruntu i własności naniesień, nie zakwestionowano w stosownym trybie. Zgodnie zaś z treścią 624 k. p. c. prawomocne postanowienie sądu znoszące współwłasność przenosi własność (także prawo użytkowania wieczystego gruntu) na osoby w nim wskazane. Ostatecznie więc treść wpisów w dziele II księgi wieczystej (...) prowadzonej dla nieruchomości w Ł. przy ul. (...), mimo wadliwości aktu notarialnego sprzedaży z grudnia 1993 r., odpowiada rzeczywistemu stanowi prawnemu, ukształtowanemu późniejszymi czynnościami, w szczególności powołanym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Łodzi.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest niezasadne.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że z uwagi na prawomocne odrzucenie pozwu w stosunku do Skarbu Państwa - Prezesa Rady Ministrów, Ministra Infrastruktury i (...), Ministra Skarbu Państwa, Prezesa Prokuratury Generalnej, Wojewody (...), Prezydenta Miasta Ł. na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz w stosunku do Prezydenta Miasta Ł. jako organu podatkowego na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. - rozważeniu podlegała wyłącznie odpowiedzialność pozostałych pozwanych tj. Gminy Ł., A. R. (1) i (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł.. Sąd Okręgowy oddalił wnioski o dopozwanie kolejnych podmiotów uznając, iż na tym etapie postępowania zmierzałoby to wyłącznie do przedłużenia postępowania, a powodowie nie wskazali, by dopozwanie wynikało z okoliczności, jakich dotyczy art. 194 § 1 k.p.c.

Powodowie wywodzą dalsze skutki prawne i odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanych z faktu nieskutecznego nabycia przez powodów użytkowania wieczystego wraz z prawem własności budynku - nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Asumptem do takiego twierdzenia był pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2003r. w sprawie sygn. akt II CKN 1155/00. Kwestia nabycia przez powodów opisanego wyżej prawa była jednak przedmiotem badania także w późniejszym orzeczeniu w sprawie sygn. akt I ACa 427/07, w której Sąd Apelacyjny w Warszawie przesłankowo ustalił, że ostatecznie treść księgi wieczystej odpowiada rzeczywistemu stanowi prawnemu. Ponadto Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że już w toku egzekucji w księdze wieczystej urzędzonej dla nieruchomości powodowie byli wpisani również jako właściciele budynku znajdującego się na przedmiotowej nieruchomości.

Sąd Okręgowy wskazał, że argumentację dotyczącą bezprawnego działania czy zaniechania Gminy Ł. zaprezentowaną w pozwie trudno jest oddzielić od zarzutów stawianych Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez wskazane przez powodów statio fisci. Z uwagi na odrzucenie pozwu odpowiedzialność Skarbu Państwa nie mogła być jednak przedmiotem rozważań czy też ustaleń faktycznych. Natomiast w toku postępowania powodowie wskazali, iż podstawowym zarzutem wobec pozwanej Gminy Ł. są zaniechania w postępowaniu administracyjnym m.in. trwające 15 lat zaniechanie przekazania Wojewodzie (...) dokumentacji inwentaryzacyjnej. Zdaniem powodów pozwany

odpowiada na podstawie art. 417 § 1 k.c. (lub art. 416 k.c.) w zw. z art. 239 § 1 k.k. Szkada wyrządzona zaniechaniem polega na pozbawieniu powodów wiedzy o tym, że nieruchomości sprzedana powodom była własnością pozwanej Gminy Ł.. Nadto zdaniem powodów zostali oni pozbawieni prawa do sądu w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja powodów jest nietrafna. W niniejszej sprawie brak jest stwierdzenia w stosownym trybie administracyjnym, że decyzja uwłaszczeniowa była nieważna lub wydana z naruszeniem prawa albo, że doszło do wznowienia postępowania z przyczyn uchybień proceduralnych. Powodowie nie wykazali, by zaniechanie Gminy Ł. w tym procesie doprowadziło do nieprawidłowości i powstania szkody. Istotne jest również to, że z treści wpisów w dziele II księgi wieczystej prowadzonej dla spornej nieruchomości, położonej w Ł. przy ul. (...) wynikało, iż to powodom przysługuje prawo użytkowania i własności budynków usytuowanych na tej nieruchomości. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Najbardziej właściwym rozwiązaniem proceduralnym zmierzającym do wzruszenia tego domniemania było uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Tymczasem powodowie, którzy od 2003 r., czyli od wyrażenia przez Sąd Najwyższy poglądu o nieprawidłowościach związanych z nabyciem przedmiotowej nieruchomości uważali, że nie są użytkownikami wieczystymi i nie powinni ponosić ciężarów związanych z tą nieruchomością, nie wystąpili z powództwem o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym na podstawie art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. W ocenie Sądu pierwszej instancji nie jest słuszne twierdzenie powoda (k.234), iż nie mógł wystąpić z takim powództwem z uwagi na brak legitymacji czynnej. Jego prawo zostało ujawnione w dziele II księgi wieczystej, a zatem był on jak najbardziej uprawnionym podmiotem do wystąpienia z takim żądaniem, jeżeli uznawał, że wpis jest błędny. Natomiast powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym wniesione przez Skarb Państwa - Prezydenta Miasta Ł. zostało prawomocnie oddalone. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że w obrocie prawnym powodowie cały czas funkcjonowali jako użytkownicy wieczystości przedmiotowej nieruchomości i tak byli traktowani przez organy władzy publicznej. Za takim zachowaniem przemawiała treść księgi wieczystej i wiążące się z nią domniemanie prawdziwości wpisu, które nie zostało skutecznie wzruszone erga omnes.

Zdaniem Sądu Okręgowego powodowie nie wykazali ani szkody (nie udowodnili jej poniesienia), ani związku przyczynowego potencjalnej szkody z zachowaniem pozwanej Gminy Ł.. Nie wykazali też, aby po stronie pozwanej nastąpiło bezprawne zachowanie, mające wpływ na wskazywany uszczerbek rzeczywisty, jak i na utracone korzyści. Brak zatem jakichkolwiek podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej Gminy Ł..

W ocenie Sądu pierwszej instancji całkowicie bezpodstawne jest również kierowanie roszczeń odszkodowawczych przeciwko Komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. R. (1) oraz nabywcy licytacyjnemu. Podmioty te nie działały bezprawnie, a prawidłowość postępowania egzekucyjnego - na skutek skarg i zażaleń powodów - podlegała również kontroli instancyjnej. W toku egzekucji nie stwierdzono żadnych uchybień, a postanowienie o przysądzeniu jest prawomocne.

W konsekwencji Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powodowie nie wykazali by którykolwiek z pozwanych działał bezprawnie wyczerpując tym znamiona odpowiedzialności deliktowej wynikające z art. 415 i nast. k.c. Co do Komornika sądowego A. R. (1) nie zaistniały także przesłanki odpowiedzialności z art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa.

Na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd Okręgowy obciążył powodów obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanych A. R. (1) i „2K” A. K., D. (...) spółki jawnej w Ł.. W pozostałym zakresie na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację życiową i materialną nie obciążył powodów kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) uchylenie się od rozpoznania istoty sprawy wyjaśnionej w piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2015 r. tj. naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (dalej Konwencji), w związku z:

- naruszeniem art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie;

- naruszeniem art. 195 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie;

- zastosowaniem w sprawie art. 194 § 1 k.p.c., który nie był wskazywany przez powodów jako podstawa wezwania do udziału w sprawie Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Rady Ministrów, Ministra Skarbu Państwa, Ministra Infrastruktury i (...), Ministra Administracji i Cyfryzacji, Prezesa Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, Wojewody (...), Prezydenta Miasta Ł. wykonującego zadania Starosty Powiatowego, oraz J. D. likwidatora Spółdzielni (...), i nie ma w sprawie zastosowania;

- naruszeniem art. 227 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2015 r. bez uzasadnienia, w tym dowodów z dokumentów urzędowych, uzasadniających powództwo, co narusza art. 6. 1 Konwencji w zakresie prawa do rzetelnego procesu;

- naruszeniem art. 229 i art. 231 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przyznania przez gminę M. - Ł., Starostę Powiatowego oraz Wojewodę (...) komunalizacji przedmiotowej nieruchomości, a w konsekwencji potwierdzenia zarzutu iż świadomie uczestniczyli w kradzieży mienia publicznego w formie zalegalizowanej egzekucji;

2) naruszenie art. 77 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 417 § 1 k.c. w zw. z naruszeniem art. 30, art. 32 ust. 1, art. 37, art. 38, art. 40, art. 45 ust. 1, art. 47, art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, w zw. z naruszeniem art. 2, art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14, art. 1 Protokołu Nr (...) Konwencji poprzez ich niezastosowanie w stosunku pozwanych sprawujących władzę publiczną, przy czym naruszenie wskazanych norm konstytucyjnych oraz prawnomiędzynarodowych zobowiązań naszego państwa jest konsekwencją czynów zabronionych stypizowanych w art. 126b § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 118 § 2 k.k., w art. 228 § 3 i 5 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k., w art. 239 § 1 k.k. oraz w art. 240 § 1 k.k.;

2) art. 415 k.c. poprzez jego niezastosowanie w stosunku do pozwanych nie wykonujących władzy publicznej w zw. z art. 239 § 1 k.k., w zw. z art. 126b § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 118 § 2 k.k., art. 228 § 3 i 5 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k. oraz art. 240 § 1 k.k.

W następstwie powyższych zarzutów skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany A. R. (1) - Komornik Sądowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego A. R. (1) kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm prawem przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 grudnia 2015 r. pełnomocnik pozwanej (...) Spółki jawnej A. K. , D. K. z siedzibą w Ł. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powodów kosztów postępowania apelacyjnego.

W dniu 2 grudnia 2012 r. powodowie złożyli do akt sprawy kopię decyzji Wojewody (...) z dnia 13 sierpnia 2015 r. w sprawie GN-IV. (...)414.2014.AW.

Zażalenie na postanowienie zawarte w pkt 4 powyższego wyroku złożył pozwany Skarb Państwa, zaskarżając je w części dotyczącej nieobciążania powodów kosztami zastępstwa procesowego Skarbu Państwa i zarzucając mu naruszenie:

1) art. 102 k.p.c. oraz art. 98 § 1 w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 11 ust. 3 ustawy o (...) oraz w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) poprzez błędne zastosowanie i bezzasadne odstąpienie od obciążania powodów kosztami procesu w pozostałej części;

2) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie motywów zapadłego rozstrzygnięcia ograniczając się w uzasadnieniu jedynie do przywołania art. 102 k.p.c.

W następstwie powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od powodów na rzecz Skarbu Państwa -Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w wypadku nieuwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego postanowienia: uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie wniosku o sądenie kosztów procesu do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a każdym zaś przypadku zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

W oparciu o materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił, co następuje:

Ugodą z dnia 15 lutego 1994 r. „sporządzoną w formie aktu notarialnego o nr Rep. A 1112/94, poprzedniczka prawna powoda – D. W. w celu zwolnienia z długu przeniosła na rzecz J. i L. małżonków O. udział w wysokości (...) części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) bez numeru o powierzchni 1,3774 ha, składającej się z działek o nr(...), dla której Sąd Rejonowy w Łodzi Wydział Ksiąg Wieczystych prowadził księgę wieczystą Kw nr (...) (kopia aktu notarialnego k 42 -44 w załączonych aktach sygn. I C 1006/04).

Postanowieniem z dnia 6 maja 1995 r. w sprawie sygn. akt IV Ns I 165/95 Sąd Rejonowy w Łodzi IV Wydział Cywilny dokonał zniesienia współwłasności użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) o powierzchni 7.989 m², pochodzącej z nieruchomości objętej księgą wieczystą Kw nr (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Łodzi XX Wydział Ksiąg Wieczystych w ten sposób, że przyznał na współwłasność w 9/10 częściach D. W. oraz w 1/10 części powodom na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej prawo użytkowania działki gruntu opisanej na mapie sytuacyjnej dla celów prawnych jako działka nr (...) o powierzchni 5.516 m² wraz ze znajdującymi się na niej naniesieniami budowlanymi, zaś prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) o powierzchni 2.473 m² wraz z naniesieniami budowlanymi przyznał na własność małżonkom J. i L. O. na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej (postanowienie k 45 w załączonych aktach sygn. I C 1006/04).

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2015 r. w sprawie GN-IV. (...).414.2014.AW Wojewoda (...) odmówił stwierdzenia nieodpłatnego nabycia z mocy prawa z dniem 27 maja 1990 r. przez gminę M. Ł. prawa własności nieruchomości położonej w Ł. przy u. D. 208/214, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) o powierzchni 5516 m², w obrębie G-7, uregulowanej w księdze wieczystej KW nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych (kopia decyzji k 440 -441).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wypada odnieść się do zażalenia, jakie na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 wyroku Sądu Okręgowego złożył Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.

Analiza przebiegu postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a także uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje, by jego przedmiotem były koszty procesu poniesione przez Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa. W rozpatrywanej sprawie pozew został odrzucony częściowo, w tym m.in. w stosunku do występujących w imieniu Skarbu Państwa jednostek organizacyjnych, prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 r. Wskazane postanowienie, a nie zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji z dnia 30 marca 2015 r., miało charakter orzeczenia kończącego postępowanie w instancji w stosunku do współuczestnika sporu po stronie pozwanej – Skarbu Państwa reprezentowanego przez: Prezesa Rady Ministrów, Ministra Infrastruktury i (...), Ministra Skarbu Państwa, Prezesa Prokuraturii Generalnej, Wojewodę (...) i Prezydenta Miasta Ł.. Oznacza to, że stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcie o kosztach procesu należnych temu pozwanemu Sąd Okręgowy winien zawrzeć w postanowieniu o odrzuceniu pozwu wobec pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez wskazane wyżej jednostki organizacyjne. Nie zmienia tej oceny oznaczenie postanowienia z dnia 23 maja 2014 r. jako „częściowego”, bowiem w sprawie nie zachodziły przesłanki z art. 317 § 1 k.p.c. w związku z

art. 361 k.p.c. W piśmiennictwie podkreśla się, że przepis art. 317 § 1 k.p.c. obejmuje wyłącznie przypadki kumulacji przedmiotowej. Wyrok wydany pomiędzy jedną ze stron a jednym ze współuczestników po stronie przeciwnej ma charakter wyroku końcowego pomiędzy tymi osobami. W wyroku takim rozstrzyga się o kosztach procesu (tak Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. M. Manowskiej, LexisNexis wydanie II, teza 1 do art. 317 k.p.c.). Za niedopuszczalnością wydania wyroku częściowego w rozumieniu art. 317 § 1 k.p.c. w stosunku do jednego z dłużników solidarnych w sytuacji, w której powód na podstawie art. 441 k.c. kieruje solidarne roszczenie odszkodowawcze przeciwko kilku osobom, wypowiedział się także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 kwietnia 2013 r. w sprawie V CSK 204/11 (LEX nr 1211178). Wbrew zatem sugestiom skarżącego, wyrok z dnia 30 marca 2015 r. nie ma charakteru wyroku końcowego, a zawarte w punkcie 4 tego judykatu orzeczenie dotyczy wyłącznie kosztów procesu, jakie powodowie – wobec wyniku sprawy – winni na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zwrócić Gminie Ł..

W tym stanie rzeczy trzeba przyjąć, że zażalenie pozwanego Skarbu Państwa – reprezentowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa jest niedopuszczalne ze względu na brak substratu zaskarżenia (m.in. uzasadnienie wyroku SN z 6 maja 2004 r., III PK 6/04, OSNP Nr 2/2005, poz. 20, uzasadnienie uchwały SN z 26 września 2000 r., III CZP 29/00, OSNC Nr 2/2001, poz. 25, postanowienie SN z 25 stycznia 2001 r., III CKN 1382/00, OSNC Nr 9/2001, poz. 132).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 370 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. odrzucił zażalenie pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, niezasadna okazała się apelacja wywiedziona przez powodów.

K. apelacji i treść zgłoszonego w niej żądania wskazują, iż zastrzeżenia powodów budzi zakres podmiotowy sprawy po stronie pozwanej. Apelujący sformułowali zarzuty naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zarówno art. 195 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 194 § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie. Żaden z tych zarzutów nie jest trafny. Po pierwsze, powodowie zdają się nie dostrzegać, że pozew został w części odrzucony postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 23 maja 2014 r. m.in. w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa, reprezentowanego przez wskazane w pozwie jednostki organizacyjne. W tym stanie rzeczy, przy zachowaniu tożsamości przedmiotowej żądania, powodowie nie mogą kontynuować procesu w pierwotnej konfiguracji podmiotowej po stronie pozwanej, ani domagać się ponownego udziału pozwanego Skarbu Państwa w procesie w trybie art. 194 § 1 k.p.c. lub 195 § 2 k.p.c. Prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego o odrzuceniu pozwu w tej części wiąże bowiem zarówno strony, jaki Sądy obu instancji orzekające w sprawie (art. 365 § 1 k.p.c.).

Powodowie w piśmie z dnia 6 lutego 2015 r. powoływali się na nowe dowody i nowe okoliczności faktyczne uzasadniające ich żądanie, nie wskazywali jednak, by ich intencją była przedmiotowa zmiana żądania w rozumieniu art. 193 § 1 k.p.c., polegająca na zmianie podstawy faktycznej pozwu. Gdyby jednak założyć, że pismo z dnia 6 lutego 2015 r. zostało złożone z intencją przedmiotowej zmiany powództwa, to zarzuty naruszenia przepisów art. 194 § 1 k.p.c. i art. 195 § 2 k.p.c. są tym bardziej bezzasadne. Zgodnie z jednolitym stanowiskiem piśmiennictwa i orzecznictwa w razie przedmiotowej zmiany żądania, zastosowanie przepisów art. 194 k.p.c. czy art. 195 k.p.c. jest w ogóle wyłączone (tak SN w wyroku z dnia 18 kwietnia 1968 r. w sprawie III PRN 86/67, OSNCP 1968/12/218; podobnie w wyroku z dnia 10 października 2008 r. w sprawie II CSK 235/08, LEX nr 558581).

Po wtóre, w rozpatrywanej sprawie z pewnością nie zostały spełnione przesłanki z art. 195 § 2 k.p.c. zarówno po stronie podmiotów występujących aktualnie w procesie, jak i osób prawnych i fizycznych, których wezwania do udziału w sprawie powodowie domagali się w piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2015 r. Powołany przepis dotyczy zmiany podmiotowej w procesie w razie zaistnienia tzw. współuczestnictwa koniecznego po stronie pozwanej. Zgodnie z art. 195 § 1 k.p.c., jeżeli okaże się, że nie występują w charakterze powodów lub pozwanych wszystkie osoby, których łączny udział w sprawie jest konieczny, sąd wezwie stronę powodową, aby oznaczyła w wyznaczonym terminie osoby nie biorące udziału w taki sposób, by ich wezwanie lub zawiadomienie było możliwe, a w razie potrzeby, aby wystąpiła z wnioskiem o ustanowienie kuratora. Według § 2 art. 195 k.p.c. sąd wezwie osoby niezapozwane do wzięcia udziału w sprawie. Konieczny łączny udział w sprawie występuje w przypadkach łącznej legitymacji procesowej kilku

podmiotów, tj. w sytuacji, w której w procesie występuje współuczestnictwo konieczne definiowane w art. 72 § 2 k.p.c. Ocena, czy w sprawie zachodzi współuczestnictwo łączne po stronie biernej nie zależy zatem ani od swobodnej oceny powodów, ani od ewentualnych ułatwień dowodowych i sugerowanej przez apelujących potrzeby „kompleksowego” rozpoznania sporu wobec wszystkich podmiotów współodpowiedzialnych za szkodę skarżących. Z podstawy prawnej żądania określonej w pozwie, powtórzonej w apelacji, wynika niezbicie, że powodowie dochodzą naprawienia szkody w reżimie odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych, wskazując na solidarną - w świetle przepisu art. 441 k.c. - odpowiedzialność różnych podmiotów z tytułu różnych czynów niedozwolonych, które łącznie przelożyły się na szkodę. Tak określony przypadek solidtarnej odpowiedzialności dłużników za naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym nie spełnia przesłanek współuczestnictwa koniecznego z art. 72 § 1 k.p.c. (tak m.in. SN w wyroku z dnia 7 marca 2007 r. w sprawie II CSK 478/06, LEX nr 278675; w wyroku z dnia 12 marca 1965 r. w sprawie I PR 257/64, OSNPG 1965/7/38).

Wbrew wywodom apelujących, w realiach sporu nie doszło także do wadliwego zastosowania art. 194 § 1 k.p.c. Zawarte w powołanym przepisie sformułowanie „jeżeli okaże się, że powództwo nie zostało wniesione przeciwko osobie, która powinna być w sprawie stroną pozwaną”, wskazuje, że zmiana dokonana na jego podstawie pozostaje w związku z brakiem legitymacji biernej podmiotu pierwotnie pozwanego. Analizując treść pisma procesowego powodów z dnia 6 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że tego rodzaju przesłanki nie zachodzą w rozpatrywanej sprawie, bowiem powodowie nadal podtrzymywali żądanie pozwu wobec dotychczasowych pozwanych.

Wnioski powodów o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanych niewystępujących dotychczas w sporze podmiotów tj. J. D. oraz Spółdzielni Pracy (...) w likwidacji z siedzibą w Ł. można by teoretycznie rozważać w kontekście przepisu art. 194 § 3 k.p.c., jednakże powodowie reprezentowani przez fachowego pełnomocnika nie sprecyzowali w taki sposób wniosku o dopozwanie, a co najistotniejsze, nie wskazują w apelacji na naruszenie powołanej normy prawa procesowego, co usuwa badanie ewentualnego uchybienia spod kognicji Sądu Apelacyjnego. Wypada bowiem przypomnieć, że Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Związanie to wyraża się w tym, że Sąd drugiej instancji nie bada i nie rozważa wszystkich możliwych naruszeń prawa procesowego popełnionych przez sąd pierwszej instancji (tak SN w wyroku z 7 kwietnia 2011 w sprawie I UK 357/10, LEX nr 863946; w wyroku z dnia 18 czerwca 2010 r. w sprawie V CSK 448/09, LEX nr 677914).

Jedynie zatem uzupełniająco wypada zaznaczyć, że oddalenie wniosku o dopozwanie opartego na przepisie art. 194 § 3 k.p.c. może być uzasadnione stanem zaawansowania sprawy w chwili jego złożenia. Oddalenie wniosku może także nastąpić, gdy nie są spełnione przesłanki z art. 194 § 3 k.p.c., a zatem nie zachodzi ścisły związek między dotychczasowymi pozwanymi, a tymi osobami, które mają być do sprawy wezwane, wynikający z łączącego je stosunku prawnego albo, gdy dopozwanie doprowadziłoby do przedmiotowej zmiany procesu (tak SN w postanowieniu z dnia 22 lipca 2015 r. w sprawie I PZ 10/15, LEX nr 1789931). W ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie opisane przeszkody zachodziły w niniejszym postępowaniu.

W podsumowaniu dotychczasowych wywodów, jedynie dla porządku wypada przypomnieć, że z mocy art. 391 § 1 k.p.c. przepisy art. 194 i art. 195 k.p.c. nie mają zastosowania w postępowaniu apelacyjnym.

Fiasko analizowanych zarzutów naruszenia prawa procesowego, za pomocą których powodowie dążyli do zmiany kręgu podmiotów pozwanych w procesie, przekłada się na ocenę zarzutów naruszenia art. 227 k.p.c. w związku z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (jak się wydaje skarżący mają na myśli Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.). Powyższy zarzut powodowie odnosili do wniosków dowodowych powołanych w piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2015 r. Tymczasem analiza owych wniosków jednoznacznie wskazuje, że za pomocą niektórych z nich apelujący zamierzali wykazać podstawy odpowiedzialności podmiotów, które ostatecznie nie występują w sprawie w charakterze pozwanych. Taki charakter miały wnioski sformułowane w punktach, 1, 2, 5,6, i 9 pisma (k 332v). Z kolei pozostałe wnioskowane dowody nie mieszczą się w dyspozycji art. 227 k.p.c., bowiem dotyczą okoliczności faktycznych, które ostatecznie

pozostają bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia sporu. Apelujący zamierzali bowiem za ich pomocą wykazać rzekome zaniechania Gminy Ł. na etapie komunalizacji spornej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej jako działka nr (...), konstruując w oparciu o tą tezę dalsze wywody oparte na zaniechaniu ujawnienia prawa własności pozwanej Gminy. Wszystkie te twierdzenia, o czym w dalszej części rozważań, zostały negatywnie zweryfikowane treścią przedłożonej w toku postępowania apelacyjnego decyzji Wojewody (...) z dnia 13 sierpnia 2015 r. w sprawie GN-IV. (...)414.2014.AW. Co jednak najistotniejsze, kwestia prawa własności spornej nieruchomości pozostaje w świetle art. 232 § 1 k.c. bez wpływu na istnienie prawa użytkownika wieczystego ustanowionego na nieruchomości, a ewentualna komunalizacja nieruchomości nie ma wpływu na zakres uprawnień użytkownika wieczystego (podobnie NSA w W. w wyroku z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie I OSK (...), LEX nr 1136629).

Zarówno składane w toku sporu dokumenty, jaki przede wszystkim powołana wyżej decyzja administracyjna całkowicie wykluczają zasadność kolejnego zarzutu naruszenia prawa procesowego tj. art. 229 i art. 231 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przyznania faktu komunalizacji spornej nieruchomości przez Gminę Ł., Starostę Powiatowego i Wojewodę (...). Analizowany zarzut jest chybiony także z tej przyczyny, iż dla stwierdzenia nabycia mienia komunalnego w trybie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych, ustawodawca przewiduje jako wyłączną drogę postępowania administracyjnego (art. 18 powołanej ustawy), co oznacza, że sąd w procesie cywilnym nie może ustalać powyższej okoliczności. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie I CSK 155/14 (LEX nr 1666009), „...przepis art. 18 ust. 1 ustawy z 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych wyraźnie ustala generalną zasadę, iż to wojewoda wydaje decyzję w sprawie stwierdzenia nabycia przez gminę z mocy prawa byłego mienia ogólnonarodowego. Odpowiedniego ustalenia w tym zakresie nie może dokonać samodzielnie sąd powszechny. Nie ma tu znaczenia okoliczność, że decyzja ma jedynie charakter deklaracyjny, stwierdzający nabycie własności, które już nastąpiło ex lege. Sąd nie jest władny samodzielnie ustalić - w razie nieistnienia decyzji - że nastąpiło uwłaszczenie na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy komunalizacyjnej nawet wówczas, gdy kwestia ta ma charakter prejudycjalny dla rozstrzygnięcia sprawy (...), jest kwestią wstępną, a nie zasadniczym przedmiotem postępowania sądowego”.

Nie sposób także zgodzić się z apelującymi, iż w rozstrzyganej sprawie doszło do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie. Wywody przedstawione w uzasadnieniu apelacji wskazują, że powodowie odnoszą zastosowanie powołanej normy prawa procesowego do poglądu wyrażonego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2003 r. w sprawie sygn. II CKN 1155/00 , wiążąc z nim skutek w postaci obalenia domniemania z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 707). Stanowisko to jest jednak całkowicie błędne. Przede wszystkim wyrażona w art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca prawomocnego orzeczenia w odniesieniu do podmiotów, które nie brały udziału w postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie, dotyczy jego sentencji, a nie uzasadnienia. W judykaturze podkreśla się, że art. 365 § 1 k.p.c. określa związanie sądu prawomocnym wyrokiem wydanym w innym postępowaniu, jeżeli rozstrzygnięta nim kwestia prawna ma prejudycjalne znaczenie w rozpoznawanej sprawie. Moc wiążąca wyroku wydanego w innej sprawie odnosi się do jego sentencji, nie zaś ustaleń faktycznych i poglądów prawnych wyrażonych w uzasadnieniu (tak SN w wyroku z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie V CSK 210/14, LEX nr 1653776; podobnie w wyroku z 9 września 2015 r. w sprawie IV CSK 726/14, LEX nr 1827141). W niniejszym postępowaniu powodowie nie mogą zatem powoływać się na „moc wiążącą” poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w sprawie sygn. II CKN 1155/00, toczącej się z udziałem innego kręgu podmiotów. Co jednak najistotniejsze, całkowicie błędne pozostaje stanowisko skarżących, iż stanowisko Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2003 r. w sprawie sygn. II CKN 1155/00 obala domniemanie płynące z faktu ujawnienia praw powodów do spornej nieruchomości w urzędzonej dla niej księdze wieczystej, dodatkowo ze skutkiem erga omnes. Wbrew wywodom przedstawionym w uzasadnieniu apelacji, za utrwalony w orzecznictwie wypada uznać pogląd, w myśl którego powództwo przewidziane w art. 10 ust. 1 u.k.w.h. jest jedyną drogą umożliwiającą trwałe i skuteczne wobec wszystkich obalenie domniemania ustanowionego w art. 3 u.k.w.h., iż prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, a prawo wykreślone nie istnieje. Wprawdzie możliwe jest podważanie tych domniemań także w innych postępowaniach, w których rzeczywisty stan prawny nieruchomości ma znaczenie jako

przesłanka zgłaszanych żądań lub obrony przed nimi, jednak wówczas skutki obalenia domniemania ograniczają się do tego postępowania i jego stron, nie uzasadniają zmiany treści wpisów figurujących w księdze. Wyrok wydany w wyniku uwzględnienia powództwa przewidzianego w art. 10 ust. 1 u.k.w.h. jest natomiast podstawą skorygowania stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej (tak SN w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie III CZP 134/09, OSNC 2010/10/131). Dodatkowo nie sposób pominąć, iż w przypadku prawa użytkownika wieczystego wpis do księgi wieczystej ma charakter konstytutywny. Stąd w orzecznictwie prezentowane jest stanowisko, że domniemanie zgodności prawa użytkownika wieczystego z rzeczywistym stanem prawnym może być obalone wyłącznie w procesie o uzgodnienie treści księgi wieczystej wszczętym na podstawie art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (uchwała SN z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie III CZP 123/10, OSNC 2011/9/96). Sąd Apelacyjny w pełni podziela to stanowisko.

W świetle dotychczasowych rozważań należy uznać, że krąg podmiotowy sporu oraz jego podstawa faktyczna zostały przez Sąd Okręgowy ustalone prawidłowo. Nie sposób zatem uznać, że Sąd pierwszej instancji z naruszeniem art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka uchylił się od rozpoznania istoty sprawy. Zgodnie z powszechnie akceptowanym w orzecznictwie poglądem, do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. wyr. SN z 12.2.2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003, Nr 3, poz. 36). Taka sytuacja nie zachodzi w rozpatrywanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy dokonał stosownych ustaleń faktycznych, odniósł się do roszczenia będącego przedmiotem pozwu i zarzutów pozwanych, ostatecznie uznając, że powodowie nie wykazali odpowiedzialności deliktowej żadnego z pozwanych. To, że apelujący nie podzielają powyższej oceny nie oznacza, że Sąd pierwszej instancji uchylił się od rozpoznania istoty sporu lub że naruszone zostało prawo powodów do sądu wyrażone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Wypada przypomnieć, że zagwarantowane konstytucyjnie prawo do sądu nie ma charakteru bezwzględnego w tym znaczeniu, że przysługuje zawsze i w każdej sytuacji, bez względu na dopełnienie przez stronę określonych aktów staranności. W postępowaniu cywilnym prawo to doznaje ograniczenia poprzez nałożenie w drodze ustawy na stronę domagającą się ochrony sądowej określonych obowiązków procesowych. Jeśli przepisy te są prawidłowo wykładane i stosowane przez Sąd, to nie dochodzi do uszczuplenia prawa zastrzeżonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W żadnym też razie prawo do sądu nie oznacza, że sprawa musi zostać rozpoznana po myśli podmiotu, który ją kieruje (tak SN w wyroku z dnia 16 września 2009 r. w sprawie I PK 59/09, LEX nr 550994).

W tym stanie rzeczy niezasadne pozostają podnoszone przez apelujących zarzuty naruszenia prawa materialnego. Nie mają bowiem racji powodowie wskazując, iż w odniesieniu do pozwanych nie wykonujących władzy publicznej tj. w stosunku do A. R. (1) i (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł. naruszone zostały przepisy art. 415 k.c. w zw. z art. 239 § 1 k.k., w zw. z art. 126b § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 118 § 2 k.k., art. 228 § 3 i 5 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k. oraz art. 240 § 1 k.k. Przede wszystkim Sąd pierwszej instancji co do zasady nie mógł w żaden sposób uchybić powołanym przepisom Kodeksu karnego z tej prostej przyczyny, że normy te nie mogą stanowić podstawy orzekania w sprawie cywilnej. Legalną definicję sprawy cywilnej ustawodawca zawarł w art. 1 k.p.c. Sprawa cywilna nie obejmuje kwestii badania znamion przestępstwa i odpowiedzialności karnej sprawcy czynu, a zatem tych przesłanek, które stanowią podstawę stosowania przepisów prawa karnego materialnego. Nietrafna pozostaje także teza skarżących o rzekomym naruszeniu art. 415 k.c. Na pełną aprobatę zasługuje w tej materii stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że powodom nie udało się wykazać żadnej z przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanych A. R. (1) i (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł.. Pozwany A. R. (1), działając jako organ egzekucyjny, prowadził egzekucję przeciwko powodom oraz przeciwko poprzednicze prawnej powoda w oparciu o tytuły wykonawcze i zgodnie z wnioskami wierzycieli. Należy podkreślić, że powodowie w sposób przewidziany prawem nie pozbawili owych tytułów wykonawczych wykonalności, zaś w świetle przepisu art. 804 k.p.c. komornik sądowy w toku postępowania egzekucyjnego nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Tym bardziej do przeprowadzenia tego rodzaju weryfikacji nie jest uprawniony uczestnik licytacji i nabywca egzekwowanego prawa tj. (...) Spółka jawna A. K., D. K. z siedzibą

w Ł.. Całkowicie chybione pozostają rozważania apelujących dotyczące rzekomej „bezwzględnej nieważności” tytułów egzekucyjnych, a powoływanie się w tej materii na treść art. 58 k.c. dowodzi jedynie, iż skarżący nie dostrzegają zasadniczej różnicy między czynnościami prawnymi, których dotyczy powołany przepis, a prawomocnym orzeczeniem sądu powszechnego.

Z pewnością działaniem bezprawnym nie jest także udział osoby trzeciej w publicznej licytacji ogłoszonej przez organ egzekucyjny. Jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, postępowanie egzekucyjne prowadzone przez A. R. (1) – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, skierowane do przysługującego powodowi prawa użytkownika wieczystego gruntu wraz z prawem własności budynku - nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą nr (...), było nadzorowane przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, który udzielił przysądzenia i przybicia na rzecz (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł., a orzeczenia w tym przedmiocie poddane zostały kontroli instancyjnej. Powodowie nie wykazali także, by jakkolwiek wadliwością, rodzącą ewentualną odpowiedzialność odszkodowawczą komornika sądowego na podstawie art. 415 k.c. czy przepisu szczególnego tj. art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, dotknięte było postępowanie egzekucyjne poprzedzając sprzedaż licytacyjną przysługującego im prawa. Sygnalizowana przez powodów kwestia rzekomego niedopuszczenia ich do udziału w oględzinach i oszacowaniu nieruchomości, czy też braku doręczenia operatu szacunkowego mogła być przedmiotem środków kontrolnych zgłoszonych przez dłużników w trybie art. 767 k.p.c. Tymczasem nawet w sferze twierdzeń powodowie nie wskazywali, by z tego rodzaju trybu kontroli skorzystali oraz by ewentualne postępowanie sądowe potwierdziło uchybienia w działaniu organu egzekucyjnego. Rację ma także pozwany A. R. zwracając uwagę, iż z przepisu art. 948 k.p.c. nie wynika odrębny obowiązek doręczania dłużnikowi operatu szacunkowego. Jako wyraz całkowicie subiektywnej i dowolnej oceny powodów należy traktować tezy apelacji o udziale wszystkich pozwanych w „zorganizowanej kradzieży mienia publicznego”, czy w legalizowaniu takich działań poprzez prowadzenie egzekucji i sprzedaż licytacyjną spornego prawa użytkownika wieczystego.

Z wywodów apelacji przytoczonych na poparcie zarzutu naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 365 § 1 k.p.c. można wnioskować, że bezprawności działania pozwanych A. R. i (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł. powodowie upatrują w samym fakcie pominięcia w toku postępowania egzekucyjnego rzekomej „mocy wiążącej” stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2003 r. w sprawie sygn. II CKN 1155/00. W tej kwestii w pełni aktualna pozostaje argumentacja przedstawiona uprzednio w ramach oceny zarzutu naruszenia przepisu art. 365 § 1 k.p.c. Wystarczy zatem jedynie zaznaczyć, że postępowanie egzekucyjne nie służy podważeniu skutków domniemania prawnego ustanowionego w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 707, a organ egzekucyjny i nabywca licytacyjny pozostają w tej materii związani treścią wpisu w księdze wieczystej urządzonej dla egzekwowanej nieruchomości. Dodatkowo zaznaczyć należy, iż przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w powołanym orzeczeniu pozostawała umowa nabycia prawa użytkownika wieczystego z dnia 23 grudnia 1993 r. Tymczasem Sąd Okręgowy wskazał, w ślad z poglądem wyrażonym w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie sygn. I ACa 427/07, że na skutek działań poprzedniczki prawnej powoda D. W. oraz prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi dnia 6 maja 1995 r. w sprawie sygn. akt IV Ns I 165/95, ostatecznie treść księgi wieczystej w zakresie działki oznaczonej nr (...) odpowiada rzeczywistemu stanowi prawnemu. Liczne postępowania administracyjne inicjowane przez powodów nie doprowadziły także do wyeliminowania z porządku prawnego prawomocnej decyzji Wojewody (...) z dnia 26 marca 1992 r. nr GP/G.III- (...), na mocy której stwierdzono nabycie prawa użytkownika wieczystego spornego gruntu przez (...) im. A. (...) w Ł.. Również w odniesieniu do prawomocnej decyzji administracyjnej, wydanej przez organ administracyjny w ramach jego ustawowych kompetencji, przepis art. 58 k.c. nie znajduje zastosowania, a sąd powszechny pozostaje tego rodzaju decyzją związany (tak m.in. SN w wyroku z dnia 3 grudnia 2003 r. I CK 345/03 LEX nr 151628).

Powodowie nie wykazali także pozostałych przesłanek odpowiedzialności pozwanych A. R. i (...) Spółki jawnej A. K., D. K. z siedzibą w Ł. w postaci związku przyczynowo – skutkowego między działaniem pozwanych i szkodą, a także samej szkody. Doprawdy trudno wyprowadzić związek w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. między szkodą definiowaną w pozwie

m.in. jako utracone dochody z działalności gospodarczej za okres 20 lat, a działaniem polegającym na sprzedaży licytacyjnej i nabyciu przez (...) Spółkę jawną A. K., D. K. z siedzibą w Ł. spornego prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w 2014 r. Na potwierdzenie istnienia uszczerbku majątkowego, którego wyrównania powodowie się domagają, nie przedstawiono w toku postępowania żadnego dowodu. Powodowie ograniczyli się do powoływania się w tym zakresie na bliżej nieokreślone dokumenty złożone w innym prawomocnie zakończonym postępowaniu sądowym, co jednak nie czyni zadość wymogom z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. Należy również zwrócić uwagę na wyrażoną w art. 235 § 1 k.p.c. zasadę bezpośredniości postępowania. W wyroku z dnia 24 sierpnia 2011 r. w sprawie IV CSK 535/10 (LEX nr 1129152) Sąd Najwyższy, podkreślając wagę zasady bezpośredniości jako jednej z naczelnych zasad postępowania cywilnego, zaakcentował, że tylko bezpośrednie zetknięcie się sądu orzekającego ze stronami, świadkami, biegłymi i dowodami rzeczowymi zapewnia sądowi możliwość poczynienia odpowiednich spostrzeżeń, istotnych dla oceny wiarygodności i mocy dowodów. W orzecznictwie i piśmiennictwie zgodnie przyjmuje się zatem, że dopuszczenie dowodu z dokumentów, znajdujących się w aktach innej sprawy, nie narusza zasady bezpośredniości, o ile strony miały możliwość ustosunkowania się do nich (tak SN w wyroku z dnia 19 października 2011 r. w sprawie II CSK 20/11, LEX nr 1103002; podobnie w wyroku z dnia 21 lutego 2012 r. w sprawie I UK 295/11, LEX nr 1170218; podobnie Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze Tom I pod red. T. Erecińskiego, Wydawnictwo LexisNexis 2012, teza 12 do art. 235 k.c.). W tym przypadku postępowanie dowodowe winno polegać na dopuszczeniu i ujawnieniu treści poszczególnych, ściśle określonych dokumentów, w taki sposób, by strony mogły się do nich ustosunkować (vide wyrok SN z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie IV CK 212/02; LEX nr 172816; wyrok SN z dnia 30 maja 2008 r. w sprawie III CSK 344/07, LEX nr 490435). Tymczasem w rozpatrywanej sprawie powodowie ani w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, ani na etapie postępowania apelacyjnego, nie wskazali, jakie dowody załączone lub przeprowadzone w sprawie sygn. I C 1006/04 Sądu Okręgowego w Warszawie winny być dopuszczone w toku niniejszego postępowania dla wykazania istnienia szkody i jej wysokości.

Powyższa argumentacja, dotycząca braku wykazania szkody i adekwatnego związku przyczynowego, pozostaje w pełni aktualna przy ocenie kolejnego zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 77 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 30, art. 32 ust. 1, art. 37, art. 38, art. 40, art. 45 ust. 1, art. 47, art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, w zw. z art. 2, art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14, art. 1 Protokołu Nr (...) Konwencji poprzez ich niezastosowanie w stosunku pozwanych sprawujących władzę publiczną, przy czym naruszenie wskazanych norm konstytucyjnych oraz prawnomiędzynarodowych zobowiązań naszego państwa jest konsekwencją czynów zabronionych stypizowanych w art. 126b § 1 lub 2 k.k. w zw. z art. 118 § 2 k.k., w art. 228 § 3 i 5 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k., w art. 239 § 1 k.k. oraz w art. 240 § 1 k.k. W odniesieniu do pozwanej Gminy Ł. nie została także wykazana podstawowa przesłanka odpowiedzialności w postaci bezprawności jej działania. O braku jakichkolwiek podstaw dla stosowania w sprawie cywilnej i w postępowaniu cywilnym powołanych przez skarżących norm prawno – karnych była już wyżej mowa. Podstaw odpowiedzialności pozwanej Gminy Ł. nie można także wyprowadzić bezpośrednio z przepisów Konstytucji RP. W orzecznictwie podkreśla się, że norma konstytucyjna może stanowić podstawę prawną, jeżeli jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na samoistne jej zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08, Biul.SN 2009/6/12). W realiach przedmiotowej sprawy żadna z norm Konstytucji RP nie stanowi źródła roszczenia odszkodowawczego, z którym wystąpili powodowie. Okoliczności przez nich przywoływane, każą poszukiwać takiej podstawy prawnej w przepisach kodeksu cywilnego regulujących odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu czynu niedozwolonego. Powodowie nie wykazali zresztą, w jaki sposób naruszone zostały ich podstawowe prawa i wolności obywatelskie w postaci: godności (art. 30 Konstytucji RP), równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP), swobody korzystania z wolności i praw konstytucyjnych (art. 37 Konstytucji RP), czy prawa do życia (art. 38 Konstytucji RP), w jaki sposób Sąd pierwszej instancji (czy też pozwana Gmina Ł.) naruszył konstytucyjny zakaz tortur, niehumanitarnego i poniżającego traktowania (art. 40 Konstytucji RP), pozbawił powodów prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), prawa do ochrony prywatności (art. 47 Konstytucji RP), czy też prawa do ochrony własności lub innego prawa majątkowego (art. 64 ust. 2 Konstytucji RP). Z pewnością niewystarczająca w tej materii pozostaje subiektywna narracja powodów, którzy każde niekorzystne dla nich działanie organów władzy państwowej odbierają jako naruszenie gwarancji konstytucyjnych, a nawet jako zamach na ich życie i zdrowie, a prawo do sądu utożsamiają z uzyskaniem korzystnego dla siebie werdyktu.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a także z uzasadnienia apelacji, powodowie ostatecznie zarzucali pozwanej Gminie Ł. zaniechania w procesie komunalizacji spornej nieruchomości, co z kolei miało pozbawić apelujących prawa do sądu i możliwości wystąpienia z pozwem opartym na art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Tego rodzaju tezy nie można zaaprobować, a podstaw takiej oceny należy przede wszystkim upatrywać w treści decyzji Wojewody (...) z dnia 13 sierpnia 2015 r. w sprawie GN-IV. (...).414.2014.AW i akcentowanej wyłączności drogi postępowania administracyjnego dla stwierdzenia nabycia mienia komunalnego w trybie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych. O jakimkolwiek zaniechaniu można bowiem mówić, jeśli istnieje powinność określonego działania danego podmiotu, które to działanie doprowadzi do określonego rezultatu. W realiach sporu powodowie nie tylko nie wykazali, że osiągnięcie określonego „rezultatu” postrzeganego jako komunalizacja spornej nieruchomości nastąpiło, ale wręcz przeciwnie – dostarczone przez apelujących dowody wskazują na brak przesłanek z art. 5 ust. 1 powołanej ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych. Tym samym wadliwe pozostają wszystkie dalsze wywody apelacji opierające się wszak na założeniu, że sporna nieruchomość podlega działaniu wskazanego przepisu i jej właścicielem jest Gmina Ł.. Jedynie w uzupełnieniu wypada zwrócić uwagę, że kwestia prawa własności spornej nieruchomości pozostaje bez znaczenia dla istnienia prawa użytkownika wieczystego ustanowionego na nieruchomości i zakresu uprawnień użytkownika wieczystego.

Bez potrzeby ponownej analizy, aktualne pozostają również dotychczasowe wywody dotyczące braku mocy wiążącej poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 23 stycznia 2003 r. w sprawie sygn. II CKN 1155/00 ze skutkiem erga omnes, skutków prawnych ugody z dnia 6 maja 1995 r. i postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi w sprawie sygn. IV Ns I 165/95, a także związania prawomocną decyzją Wojewody (...) z dnia 26 marca 1992 r. nr GP/G.III- (...).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powodów jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego poniesionych przez pozwanych A. R. i (...) Spółkę jawną A. K., D. K. z siedzibą w Ł. Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., obciążając nimi powodów jako stronę przegrywającą. Na poniesione przez pozwanych koszty złożyło się wynagrodzenie fachowych pełnomocników w wysokości po 5.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt. 7 w zw. z § 12 ust.1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 490) oraz § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 ze zm.).